TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

"Tieteilemistä"

"Ahjo"- nimisessä aikakauslehdessä selitettiin äskettäin, että vallankumoukselliset sosialistit ovat taantumuksellista väkeä koska niihin saa liittyä jäseniä muistakin kuin palkkatyöväen luokasta.

Muutamat arvoisat kansalaiset käsittävät ja selittävät aivan oikein sen seikan, että vallankumouksellisena luokkana kapitalistisen tuotantotavan aikana esiintyy palkkaköyhälistö. Edelleen ymmärretään vielä sekin että palkkatyöväen luokan lukumäärä kasvaa ehdottomasti ja myöskin suhteellisesti muihin luokkiin verraten kapitalistisen tuotantotavan luonnollisena seurauksena. Ja koska näin on asian laita ja koska tämä luokka yhteiskuntataloudellisen asemansa perusteella joutuu tahtomaan vallitsevan järjestelmän täydellistä muutosta, niin seuraa, että vain se kykenee ja voi esiintyä ainoana vallankumouksellisena luokkana ja että jokaisen vallankumouksellisen liikkeen kantajoukkona täytyy olla siis palkkatyöväenluokka. Tämä asia on hyvin selvä. Eikä nyt tapahdu ensikertaa kuin kumouksellisten sosialistien taholta tätä painostetaan revisionisteja ja kaikenlaisia "kansaan" vetoojia vastaan. Pikku porvarillisille sosialisteille on aina ollut ominaista puhe yleisestä sorretusta kansasta, yleisestä kansan elämän tarvittavista uudistuksista, kansanvallasta, kansan tuomioistuimesta j. n. e.

Tätä kaikkea vastaan työläisomainen sosialistinen käsitys ja marxilainen teoria on osottanut, että kapitalistisen tuotantotavan aikana vain köyhälistö voi esiintyä todella kumouksellisena luokkana.

Mutta jotkut, jotka monien muiden käytännöllisten ja teoreettisten asioiden unohduksen jälkeen kuitenkin sattuvat tämän muistamaan, rientävät nyt K. I:lea vastaan kirkumalla sen "epäproletaarisesta kokoonpanosta" tai sen säännöistä, jotka muka antavat tilaisuuksia pikkuporvareille.

Nämä arvoisat herrat katsovat Venäjälle ja näkevät vallankumouksen joitakin seurauksia, mutta eivät itse vallankumousta. He näkevät puut, mutta ei metsää. He märehtivät menshevikien fraaseja talonpoikaisluontoisesta vallankumouksesta ja bolshevikien epämarxilaisesta kannasta, kun ne uskaltavat vedota talonpoikiin ja politiikallaan kiinnittää huomiota niitä puolustamaan neuvostojärjestelmää.

Kaikenlaisten penikka-kautskyjen tutut fraasit kootaan taas mainitussa julkaisussa yhteen osottamaan vallankumouksen "ennenaikaisuutta" ja etsitään, kuten muun työn puutteessa teoreettista umpikujaa sille, koska palkkatyöväenluokka ei vielä ollut ehtinyt kehkeytymään ehdottomaksi enemmistöksi ja koska sen voima suhteessa muihin luokkiin ei ollut vielä ehdotomasti määräävää. Ja lopuksi tämä palkkatyöväenluokalle ja sen kumouksellisuudelle perustuva "tieteileminen" johtaa itse vallankumouksen vastustamiseen ja sen ymmärtämättömyyteen teoreettisessa suhteessa. Ja samasta tuomion sarvesta annetaan sitte K. I. lelle koska se on Venäjän vallankumouksen hedelmiä ja matkii periaatteissaan Venäjän kumouksellisen köyhälistön menettelytapoja.

Tämä tieteileminen,* vaikka se lähteekin oikealta pohjalta, ajaa itsensä suohon. Ja sopiipa sitä auttaa painumaan sinne. Sittepähän on päästy tuonlaisesta marakattimaisesta marxilaisuuden tulkitsemisesta.

On näet huomattava ensinnäkin, että on puhe yhteiskunnasta, jossa luokkajakaantuminen ei kulje linjoilla kuten piirustajan piirustukset. Joku voi tänään määrätyssä oloissa puolustaa kapitalismia ja hän saattaa huomenna vaihtuneissa olois sa puolustaa kumousta. pikkuporvarit ja talonpojat saattavat liittyä vallankumoukseen yleisvaltiollista ja yhteiskunnallisista syistä vaikkapa kone heitä ei olekaan vielä pellolta tehtaaseen ehtinyt kulettamaan. On näet kysymyksessä asioiden ja luokkien yhteiskunnallinen eikä teknillinen tai yksilöllinen suhde. Luokkajako ei ole matematikon piirtämä, mutta se on yhteiskunnallisten olojen tuote. Sen takia on mahdollista semmoinenkin asia, että joku pikkuporvari, jopa joku suurikin porvari, voi määrätyissä oloissa luopua oman asemansa tämänpäivän edellyttämiltä katsomuksilta ja luopua järjestelmän kannatuksesta liittyäkseen puolustamaan tulevia etujaan, siis olojen muutosta, vallankumousta. Se ei luonnollisesti voi tapahtua kokonaisiin luokkiin nähden, mutta kylläkin yksilöihin ja ihmisryhmiin nähden. Ja niin voi ennen kaikkea tapahtua sellaisiin väestökerroksiin nähden, joiden elämä on yhteiskunnallisessa suhteessa yhtä kurja ja toivoton kuin mitä yleensä työväenluokan asema kapitalismin vallitessa on. Venäjän talonpoikia liittyi vallankumoukseen koska vallalla ollut järjestelmä oli sille käynyt mur haavaksi ja koska riistäjät tarvitsivat yhä enemmän kiskoa talonpojan sielusta ja ruumiista. Toivoton asema kapitalismin kestäessä talonpojat saattoi liikkeeseen ja yhdisti ne vallankumoukseen.

Mutta "tieteilläänpäs" edelleen. "Ahjon" kirjoittaja unohtaa, että Marx puhuu semmoisestakin asiasta kuin siitä, että eivät nämä ihmiset tässä matoisessa maailmassa ryhdykkään mihinkään yhteiskunnalliseen liikkeeseen ilman luonnollisia edellytyksiä. Marxilaisuus sanoo, että jokaiselle nousevalle yhteiskunnalliselle vallankumoustoiminnalle ovat olemassa tarpeelliset aineelliset s. o. yhteiskuntataloudelliset edellytykset, tai ovat sitte sellaiset edellytykset nopeasti muodostumisen alaisena. Marxilaisuus ei todellakaan ole mikään viisaasti kokoon sommiteltu ajatusrakennelma, vaan oppi käytännöllisestä elämästä. Ja kun se tätä on, niin se ei sano mahdottomaksi tai hullunkuriseksi sitä mikä on olemassa, vaan se tahtoo sanoa, että koskapa liike on olemassa, niin kaipa sillä ovat edellytyksensä ja mahdollisuutensa. Ja näin kai asian tavallinen järki käsittääkin. Joku suuruuden hulluutta sairastava Moses tai joku muu yhtä suuri toljake hänen kanssaan voi vain asian toisin ymmärtää.

Myöskin Marx on selittänyt sillä tavalla, että jokaisessa yhteiskunnallisessa liikkeessä ja jokaisessa vallankumouksessa tulee proletariaatin saattaa esille tuotantovälineiden ja kaikkien yleisten yhteiskunnallisten hyödykkeiden ja arvojen omistussuhteet ja että näin on tehtävä huolimatta tai välittämättä siitä, mikä tuotantovälineiden silloinen kehityksen aste on. Ja nämä omaisuuskysymykset velvoitetaan esiin tuomaan siinä tarkoituksessa että niihin nähden saataisiin muutos, s. o. että kaikki omaisuuskysymykset tulisivat ratkaistuksi työväenluokan etujen mukaisesti, että työläiset pääsisivät kaiken omistajiksi ja hallitsijoiksi. Marx ei siis sano, että jollakulla tuotantovälineiden ja yhteiskunnallisen tuotantotoiminnan asteella ollaan semmoisessa tilassa, että köyhälistön tulisi kieltäytyä niitä haltuunsa ottamasta. Marx ajatteli, että köyhälistö voi kehittää niitä. Hän näki, että köyhälistön olemassaolo sellaisenaan on jo merkki siitä, että kapitalismin yhteiskunnalliset suhteet ja seuraukset ovat saavuttaneet asteen, jolloin jokaista kapitalismin epäonnistumista on köyhälistön käytettävä hyväkseen.

Mutta kun "tieteilijämme" ei näe todellista elämää, ei sodan seurauksia, eikä sen repivää vaikutusta, ei näe imperialismin kansainvälistä politiikkaa eikä sen johdosta voi tutkia eikä ymmärtää vallankumousta, niin luonnollisesti hän joutuu huuthiiteen johtopäätöksineen kaikissa niissä suhteissa, joissa hän tarkoittaa neuvoja jakaa. "Ahjon" kirjoittajalle olisi terveellistä syventyä ottamaan selvää miksi ei vallankumousta voitu välttää ja kun tutustuisi asian siihen puoleen, niin voisi ymmärtää myöskin sen kokonaisuudessaan, ymmärtää sen luonteen kaikessa laajuudessaan.

Oletko hankkinut Toverille uuden tilauksen tällä viikolla?

KAUTSKYN VIISASTELUJA

Saksan riippumattoman Sos.-dem. puolueen kuluneen vuoden vuosikirjaan on Karl Kautsky laatinut kirjoituksen "Yhteiskunnallistuttamiskysymyksiä".

Sotilaallinen romahdus on monissa maissa, selittää hän, saattanut työväen valtiolliseen valtaan, vaikkei yksinomaiseen. Kautsky siis uskottelee työväenvallaksi sitä, että joku "sos.-dem." niminen on mennyt porvarien hallitukseen niiden horjuvaa valtaa tukemaan.

Ja siitä on seurauksena, jatkaa hän, että on tullut välttämättömäksi korvata kapitalistinen tuotantovälineitten omistus sosiaalisessa, palkkatyöväestön vapaehtoisesti tunnustamalla tuotannon muodolla.

Mutta "tätä tulosta ei saavuteta, jollei kapitalistien tilalle tule koko yhteiskunta, vaan pelkkä palkkatyöväki, joka yksityiseen tuotantolaitokseen tai kokonaiselle teollisuusalalle tahi koko teollisuuteen". Sellainen työväen valta olisi muka sosialistinen vain siinä tapauksessa, että koko yhteiskunta olisi kokoonpantu pelkistä palkkatyöläisistä!

Näin siis Kautsky asettaa vastakkain työväen vallan ja "koko yhteiskunnan" joka ei ole mikään muu kuin porvaristovaltio, jonka ritari Kautskystä on tullut. Hän menee niin pitkälle, että proletariaatin voitto "ei kuitenkaan kaikissa olosuhteissa johtaisi yhteiskunnalliseen kohoamiseen, vaan lähinnä siellä, missä proletariaatti on älyllisesti ja moraalisesti niin korkealle kehittynyt, että se käsittää oman luokkaetunsa yhteenkuuluvaisuuden yhteiskunnallisen edun kanssa ja ymmärtää alistaa jokaisen erikoisedun yhteisedun alaiseksi".

Käsittääksemme edellä olevan lauseen viisastelua, on muistettava, että Kautsky nimittää porvarisvaltioita työväen vallaksi (ainakin osittaisesti). Ja hän pitää sitä siunauksellisena, jos työväki ymmärtää alistaa "erikoisetunsa" (s. o. oman etunsa) "yhteisedun" alaiseksi.

Kautsky tahtoo kyllä "sosialisoimista", kuinkas muuten. Mutta hän ei tahdo niin "ylen hätäistä ja kaavallista kuin Venäjällä ja Unkarissa". Hän tahtoo "valmistaa" asiaa, sillä valtiolla ei ole varaa maksaa "oppirahoja"!

Mutta miten aikoo Kautsky "sosialisoida"?

Tietenkin "demokratialla". Se on hyvin lauhkea eläin, aivan toisenlainen kuin miksi Marx ja Engels se ennustivat. Nuo ukot näes selittivät, että demokratia kapitalistisessa yhteiskunnassa on sellainen valtiomuoto jossa luokat törmäävät yhteen valtavasti. Ja me olemme näkevinämme, että juuri noin tapahtuu nyt maailmassa. Demokraattiset vapauttavat työväen viimeisistä harhoistaan, nämä näkevät vihollisensa todellisena ja varustautuvat otteluun.

Mutta Kautsky näkee unia: "Kapitalistinen tehdas on itsevaltainen sosialisoitu demokraattinen laitos. Itsevaltiutta vastaan on vain yksi keino: väkivalta, kapina, kansalaissota valtioissa; lakko kapitalistisessa liikkeessä. Demokratian suuri etu on siinä, että se tekee tarpeettomiksi nämä väkivaltaiset, tuhoisat menetelmät ja luo uuden edistyksen vähemmällä tuskalla ja uhrauksella."

Kautsky puhuu kapinasta ja kansalaissodasta — historioitsijana. Vain saadakseen vakuuteen, että niiden aika on mennyt. Onhan meillä "demokratia"! Mutta vielä on yksi "väkivallan" muoto: lakko. Siitäkin on päästävä, sillä "ajottaisten lakkojen kieltämättömyys kapitalististen olojen vallitessa on yksi merkitsevimpiä työn täyden tuottavaisuuden ehkäisijöitä, mitä nykyisellä teknikalla olisi saavutettavissa".

Kautsky parka! Eikö hän muista, että kapitalismia ovat juuri työväen lakoilla tukemat vaatimukset (kilpailun ohella) pakottaneet hankkimaan koneita ja järjestämään työtä tuottavammaksi! — Myönnettäköön, että lakko ehkäisee tuotantoa. Tietysti. Mutta onko se pääehkäisijöitä. Ei mitenkään. Niitä on kapitalistisen tuotannon anarkia, työttömyys, huonojen työvälineitten käyttäminen ja työväen nälkärajalla pitäminen. Siis ne juuri ovat tuotantoa ehkäisseet, joita vastaan työväki lakon y. m. väkivallalla taistelee.

Kautsky taistelee työväkeä vastaan vaarallisilla viisasteluilla, joita tässäkin toistelee: että muka "demokratia" takaa rauhallisen edistyksen ja että lakkoja ei ole tehtävä "sosialisoidussa" (valtiolle ostetuissa) tuotantolaitoksissa. Se on porvareille otollista oppia.

1921 – ratkaisun vuosi

Tällä otsakkeella kirjottaa mailmankriisistä Berliinin "Rote Fahne":

Kaaosta kaikkialla. Ratkaisua ei missään. Kas siinä merkki, jonka vuosi 1920 jätti mennessään:

Se on vastavallankumouksen voimattomien nousujen vuosi ja se on loppumattomien vallankumouksellisten tapahtumain vuosi.

Kuten vuoden kaikissa poliittisissa risteyksissä on Saksa tuon vuoden lopullakin kaikkien vallankumous ja vastavallankumouskysymysten keskipisteessä.

Köyhälistön vallankumouksen kriitillisen kysymyksen, sen lennon yli Venäjän rajojen, heitti esille venäläis-puolalainen sota.

Kun Neuvosto-Venäjä ja sen kanssa kommunistinen vallankumous ei voinut ponnahtaa Keski-Europaan, niin johtui se Saksan köyhälistön puuttuvasta vallankumouksellisesta päättäväisyydestä, että tämä askel tällä kertaa epäonnistui. Saksalla itsellään oli Kapp-päivänsä, jotka asettivat käytännöllisesti köyhälistövallankumouksen.

Tuloksena oli: askel eteenpäin, kaksi taaksepäin.

Samanlaisella lopputuloksella päättyi vallankumouksellinen kriisi Italiassa, joka vieri tuotantoalojen valtaamisessa.

Siellä ja täällä vallankumouksellisia hyökkäyksiä, jotka pysähdytivät alkuunsa heittääkseen köyhälistön lähtökohtaansa.

Siellä ja täällä vallitsee joukoissa kumea tunne, että heidän itse täytyy keksiä keinon vapautuakseen luhistuvan kapitalistisen maailman kriisistä, mutta siellä ja täällä seisovat laajat joukot peläten tehtävän "epämääräistä ärettömyyttä", johon tilanne itse heidät asettaa. Mutta köyhälistön ulkopuolella ei ole havaittavissa mitään muuta yhteiskuntaluokkaa, joka voisi raivata tien kapitalistisen maailman poliittisesta ja taloudellisesta romahduksesta.

Kapitaali lyö maahan työväenluokan vitkastelevat ja epäilevät yritykset luoda järjestystä kasvavassa sekasorrossa, vain hinnalla, että anarkia, yleinen taloudellinen rappiotila ja hädän yleinen painostus tulisi entistä suuremmaksi.

Yhä taajemmalle levenevät maantieteellisesti kapitalistisen romahduksen hyödykkeet. Vuoden lopulla ulottuu taloudellinen kriisi yli kaikkien maanosien.

Yhä laajemmalle vyöryy myöskin yhteiskuntaluokkien piiri, jotka temmataan romahdukseen.

Oppimattomien työläisten laajoista joukoista kulkee se työläisaristokratian kerroksen yli muihin, tempaa mukaansa pikkuporvariston, keskiluokan alimmat kerrokset ja vihdoin porvarillisen valtiokoneiston rataslaitoksen: alemman ja keskimmäisemmän virkamiehistön.

Voimattomuutta, luhistumista kaikkialla, missä porvarillinen valtiotait.) etsii ratkaisua.

Neuvosto-Venäjä on työnnetty yli Puolan, mutta kapitalistinen maailma ei ole kyennyt keksimään sen suhteen, mitään modus vivendia (suhtautumistapaa). Ja yhtä vähän on se kyennyt lähtemään sotateille Neuvosto-Venäjää vastaan.

Itä katkaisi renkaan.

Ei syntynyt turkkilaisen kysymyksen ratkaisua, sentähden uusia eripuraisuuksia etumaisessa, keskisessä ja kaukaisessa Idässä, jättiläismäisiä laivastovarusteluja Yhdysvalloissa, jotka valmistelevat vanhan ja uuden maailman imperialistisen esimahtien, Englannin ja Yhdysvaltojen yhteentörmäyksiä.

Saumoissaan ratkeilee koko se valtioitten vilinä, jonka ententekapitalismi Europan itäisissä ja kaakkoisissa osissa loi. Vahvojen vastavallankumouksellisten esteiden sijasta märkiviä haavoja, ratkaisujen sijasta yhä uusia ja syvempiä selkkauksia, yhteistyön sijasta sietämättömien kahleitten katkomista, rakentamistyön sijasta ei enää rappiota, vaan mätänemistä elävässä ruumiissa: katsokaa Puolaa.

Voittajan ja sen uhrin taloudelliset yhteistyöyritykset turhia. Kuinka paljon kansainvälisiä, konferenssejä ja kuinka paljon rakennettuja tuulentupia!

Niin johtavat kaikki turhat hyökkäykset, kaikki puolivallankumouksselliset ratkaisut rautaisella johdonmukaisuudella köyhälistön yhä tiukemmin yhä välttämättömimmin koko vallankumouksellisen ratkaisun tehtävän eteen.

Ja siitä syystä ovat vallankumouksen taantumukset säännöllisesti uusien vallankumouksellisten hyökkäyksien, laajemman vallankumouksellisen kokoomuksen ja terävämmän, vallankumouksellisemman kärjistymisen lähtökohtia.

Puolalais-venäläisestä sodasta lähtee yli koko Keski- ja Länsi-Europan sysäys köyhälistöjoukkojen radikaalisoimiseen, niiden vieroittamiseen, opportunistisista johtajista, voimakaitten kommunistisen puolueitten muodostamiseen.

Saksa alottaa karkelon, Sveitsi ja Ranska jatkavat sitä ja Italia seuraa mukana.

Ja tämä piiri ei ole vielä päättynyt, niin valmistuu Saksassa uusia vaikeuksia, johon kaikki sisäiset ja ulkonaiset kulmat sotkeutuvat.

Talouspula ja valtiofinanssien romahdukset johtavat eri tahoilta työväestöä ja virkamiehistöä kokoon porvarillisen valtion hylkyjä vastaan, valtion, jolla on vain vastauksena heidän hätähuutoihinsa: me olemme kerrassaan ymmällä, ja kun kyseliä tuimistuu, tutkitaan hänen suunsa nyrkkien heristyksellä.

Ja ulkoapäin kolistelee ranskalais-englantilainen imperialismi tuota valtiohylkyä huudolla: suojeluskuntien hävittäminen! Saksan imperialismin perinpohjainen selvitys.

Kompromissien ja syrjäteiden lähde on loppuun ammennettu. "Sosialistisesta" tasavallasta aina porvarilliseen tasavaltaan saakka on läpikäyty kaikki "työn yhteisyydenmahdollisuudet porvarillisten luokkien kanssa.

Kysymys uuden vuoden alussa on ilmaistuna: monarkia vai murros neuvostotasavallan kautta kommunistiseen järjestykseen.

Vuodelle 1921 täytyi Saksan köyhälistön antaa kirjoitus: Ratkaisun vuosi!

Marx huomauttaa eräässä kirjotuksessaan: ei mikään saksalainen kysymys ole ratkaistavissa ilman köyhälistön vallankumousta. Tämä huomautus oli kahden ihmispolven pilkkana. Franz Mehring lisäsi siihen huomautuksen, että Saksan historia on vahvistanut negatiivisella tavalla nuoren Marxin ennustuksen, sillä Saksan porvaristo ei ole ratkaissut tosiasiallisesti yhtäkään kansallisen olemassaolon kysymystä.

Tänään on fyysillisen olemassa olon ja kansallisen itsenäisyyden kysymys positiivisesti kärjistynyt Saksan köyhälistön kohtalokysymykseksi, Saksan köyhälistövallankumouksen kysymykseksi.

Historiallinen välttämättömyys on Saksassa pukenut päälleen äärimmäisen hädän muodon.

Vuosi 1921 tulee murtamaan vastukset.

ULKOMAILTA

Intian kapinaliike

Intian yhä kasvavasta nousuliikkeestä kirjoittaa Milanon "Avanti" seuraavaa:

Koko europalainen sanomalehdistö on kiinnittänyt huomionsa Intian voimakkaaseen kapinaan Britannian ylivaltaa vastaan. Tämä ääretön maa, joka yksinään käsittää viidennen osan maapallon asukkaita, on erikoinen maailma itsessään. Siellä asuu mitä erirotuisimpia kansoja, jotka tunnustavat eri uskontoja ja jotka puhuvat ei vähempää kuin 173 eri kieltä. Ollen aina tyytymättömiä Englannin raskaaseen ikeeseen, sai Intia maailmansodassa uuden suunnattoman virikkeen kapinaan. Ensiunä saksalainen, sittemmin bolshevikkien propaganda ja turkkilaisten luokkien suhteet panislamismin eri keskuksiin, loivat koko maassa yleisen nousun ehdot ja edellytykset.

Tällä hetkellä liikkeen keskus sijaitsee Gangesin laaksossa ja tarkemmin Allahabadin piirissä. Mutta kapina leviää paljon laajemmalle etelää kohden ja englantilaisen sotavoiman komentajan on täytynyt koota nopeasti kaikki rajaseuduille majoitetut joukot. Joskin viralliset uutiset kertovat sotaliikkeiden menestyksestä kapinallisia vastaan, tiedot toisista lähteistä leimaavat tilanteen kärjistyneeksi ja näinä päivinä uhkaavaksi.

Intian kapinalliset kieltäytyivät tyytymästä pääkaupungista myönnettyihin laajoihin myönnytyksiin. On tunnettua, että valtakunnan dekreetti 20 p:ltä huhtikuuta 1917, alottaen sovittelujen aikakauden Intian historiassa ja tunnustaen mahdottomaksi hallita siirtomaata pelkällä voimalla, myönsi Intialle oman parlamentin ja salli osittain maan alkuasukkaiden ottaa osaa maansa hallintoon. He tahtoivat enemmän. Osa kapinallisia, länsimaiden demokraattisten aatteiden mukaisesti, vaativat Intialle erikoista siirtomaahallitusta ja solmien suhteita Englannin Labour Partyn kanssa, hyväksyivät he yhteistyöperiaatteen Englannin kanssa, toinen ja laajempi osa aikoo sen sijaan karkottaa Intiasta kokonaan ulkomaalaiset ja tehdä Intiasta vapaan ja riippumattoman valtion.

Näistä kahdesta perussuunasta on ensimmäinen oleellisesti porvarillinen. Jos se onnistuisi ehdotuksissaan, tulisi Intiasta kuten Kanadasta ja Australiastakin kapitalistinen valtio, jossa porvarillinen vähemmistö sortaisi ja pitäisi vallassaan köyhälistöenemmistöä ja sitoisi käsistä ja jaloista Intian 50 miljoonaisen paariasluokan vallassaolevien luokkien julman hallinnon alle. Toisella suunnalla sitävastoin on yhteiskunnallisen järjestyksen pyrkimyksiä, se on sosialistinen tai kerrassaan kommunistinen liike, jota elähyttää inhimillisen veljeyden ja tasa-arvoisuuden periaatteet ja pitäen yhtä hyvin kotimaisia kuin englantilaisia kapitalisteja vihollisenaan, se ei tahdo tietää brittiläisestä yleisöstä ja sen päämääränä on perustaa Indus ja Ganges virtojen välille kansantasavallan.

Antiporvarillisen liikkeen loistavimpina johtajina esiintyvät tuo mystillinen agitaattori Ghandi, "henkisen kapinan" ja europalaisen kulttuurin ehdottoman boikotteerauksen julistaja ja toisena on tuo suuri runoilija Rabindranath Tagore, sama joka julisti, että kansojen liitto on voimaan perustuva rosvojen liitto. Näiden kahden rakastetun ja kunnioitetun johtajan idealistinen oppi on kylvänyt miljooniin sydämiin kapinan siementä.

Kuten tunnettua kuvastui Intian kansallisten Kalkuttassa pidetyssä kongressissa ja sen päätöksissä Intian kansan äärimmäisyysmiehet, jotka elvät tahdo tietää mistään sovinnollisuudesta. Sen jälkeen boikotausjärjestelmä on saanut valtavan kehityksen. Brittiläisiä kauppatavaroita hyleksitään kaikkialla. Lakkaamatta kasvaa niiden alkuasukasten lukumäärä, jotka kieltäytyvät vastaanottamasta hallinnollisia virkoja, taikka avustamasta englantilaista hallintoa. Jokaisessa kaupungissa, jokaisessa kylässä ovat vallankumoukselliset järjestöt avanneet kouluja, joissa lapsiin istutetaan ulkomaalaisen halveksumista. Epäilemättä näiden päivien yksityiset sanat valmistavat laajaa ja järjestettyä sodan purkautumista täydessä järjestyksessä ja huomioon ottamatta Englantia ja sen mahtavaa siirtokuntaa.

Puhumatta siitä opetuksesta, jonka Amerikan kapinahistoria antaa, jolloin syntyi Yhdysvaltojen liittotasavalta, rajoitumme huomauttamaan kuinka sinnfeinerien liike Irlannissa osoittaa, miten kansa, joka on päättänyt vallata oman itsenäisyyden, saa ennemmin tai myöhemmin sortajiensa tunnustuksen. Siinä missä sinnfeinerit onnistuvat vähälukuisina vastassaoleviin vihollisiin nähden, eivät Intian kapinalliset tule sortumaan, sillä heitähän on miljoonia. Kysymys on vain siitä, onko Intian vapautuminen viikkojen tai vuosien työ, tämä vapautuminen on välttämätön ja varma.

Ja sen merkitys maailman vallankumouksen menestykselle tulee olemaan selvästi tavaton. Menetettyään Intian Englanti lakkaa olemasta maailman valta. Kansainvälinen kapitalismi tulee menettämään voimakkaimman tukipylväänsä. Britannian, maailman ahnainta ja julminta imperialismia on silloin haavoitettu kuolettavasti. Koko Aasia tulee seuraamaan Intian esimerkkiä ja pitkiä aikoja ei tarvita, kun vanhalta manterelta on karkoitettu riistäjät, jotka nyt pitävät hallussaan välineitä sortaakseen omien maittensa köyhälistöä. Hyvin ymmärtävät Neuvosto-Venäjän johtajat intialaisten sodan arvon ja he kiinnittävät Aasiaan ja erikoisesti Intiaan suuria toiveita kommunismin voittoon nähden ja levittävät niin paljon kuin voivat neuvostoaatetta Himalajan tuolle puolen ja jo aikoja sitten Venäjä olisi voinut olla varma suhteiden alkamisesta Ison-Britannian kanssa, jos se olisi tahtonut maksaa sen luopumalla brittannialaisvastaisesta politiikasta Aasiassa.

Eräs Krassinin haastattelu

Läpimatkallaan Englannista Venäjälle on Krasin Tukholmassa häntä haastattaneelle "Politikenin" avustajalle lausunut:

Meidän neuvottelumme viimeisten kuukausien kuluessa ovat olleet erittäin tulokselliset. Olemme suoriutuneet osittain sovitteluilla, osittain poistamalla väärinkäsitykset useammasta pienemmästä kohdasta, joissa sopimus on voitu saada aikaan, ja joista osa joku aika sitten näytti aiheuttavan vakavia erimielisyyksiä.

Tämä on toivorikas merkki, mutta toistaiseksi näytämme me olevan, minä en tahdo sanoa yhtä kaukana kuin ennen, mutta edelleenkin varsin kaukana kolmen suuren erimielisyyden ratkaisusta.

Nämä kolme kysymystä ovat, kuten te arvatenkin tiedätte, vaatimus bolshevikipropagandan lakkauttamisesta, kysymys kullan hinnasta ja kysymys sen kullan ja niiden tavaroiden koskemattomuudesta, joita me kauppatarkoituksessa tulemme tähän maahan lähettämään.

Molemmat viimeksimainitut kohdat eivät ole nykyisessä ehdotuksessa sopimusluontoisia, mutta olisi suuri erehdys silti ala-arvioida niiden merkitystä. On selvä, että ellei näitä kysymyksiä voida ratkaista, niin ei mikään kaupankäynti voi tulla kysymykseen, kuinka paljon sopimuksia me muuten tulemmekin allekirjoittamaan.

Tilanne tällä kertaa on se, että Englannin hallitus, sen jälkeen kun se on kieltäytynyt hyväksymästä meidän sopimukseen toivomia määräyksiä, nyt on ottanut tehtäväkseen ehdottaa jonkun toisen keinon sopia erimielisyyksistä. Mutta ei mikään toistaiseksi esitetyistä ehdotuksista näytä voivan tyydyttää vaatimuksia.

Englannin hallitus on tosin nyt suostunut myöntämään lisenssejä sille Venäjän kullan tuonnille, jota Englantiin saapuu. Mutta tämä ehdotus on siksi ohjesääntöjen ja rajoitusten kietoma, että se, läheskään avaamatta meille maailman kultamarkkinoita, ainoastaan säännöstelee ja laillistuttaa meidän nykyisiä eristettyjä markkinoitamme. Sensijaan että se poistaisi vahvistaa se "kultasaarron".

Minä tunnustan, että ellei Englannin hallitus muuta kantaansa tässä kysymyksessä, on tilanne hyvin epätoivoinen. Sopimus tietysti voidaan aikaansaada. Mutta kaupankäyntiä ei voida alkaa. Ja mitä hyötyä on allekirjoittaa arvoton sopimus.

Edelleen on meillä toinen kysymys — se mikä koskee meidän kullan ja tavaramme koskemattomuutta täällä. Me ehdotimme moratorio-ponnen, jossa määriteltäisiin kaikkia meidän täällä olevaa tavaraa koskevien toimenpiteiden lykkäämistä siksi, kunnes rauha on solmittu.

Kuitenkin selittää Englannin hallitus, että tämä syrjäyttäisi perustuslain Englannissa. Se ehdottaa sensijaan, että me toisimme tänne pienemmän määrän kultaa ja että sitten asia jätettäisiin tuomioistuimen ratkaistavaksi. Heidän lainneuvojansa uskovat, että me tulemme voittamaan. Jos niin on, onhan kaikki hyvä. —

Monella on se käsitys, että te tulette häviämään. Miten silloin tulee käymään?

— Krasin hymyili. — Me olemme tarmokkaasti painostaneet, että jos niin tulisi käymään, niin tulisimme pitämään sopimuksen kerrassaan arvottomana, ellei mitään tehdä meidän omaisuutemme suojelemiseksi. Luonnollisesti täytyi niin olla. Me emme voi lähettää kultaa Lontooseen, jotta sen siellä takavarikoisivat tsaarin velkojat. Ellei Englanti anna meille takeita emme voi ryhtyä minkäänlaisiin asioihin sen maan kanssa.

— Mitä tämä merkitsee?

— Meidän kaupan täytyy suuntautua muualle. Mitä muuta on tehtävä?

— Mitä sanoo Englannin hallitus?

— Se näkyy käsittävän tilanteen, eikä voi kieltää, että meille hyvin epämääräisesti on vakuutettu, että johonkin toimenpiteisiin tullaan ryhtymään, jos tuomioistuimen päätös on meitä vastaan.

Ja "johonkin" — tarkoitetaanko sillä tunnustamista? kysyin minä.

Krasin hymyili jälleen. — Se on kysymys pääministerille, kuten on tapana sanoa Englannin parlamentissa.

Red Lodge, Mont.

Kokouksesta. S. s. osastolla oli kokous torstaina helmik. 24 p. Keskusteltiin yleensä mitä kaikkia tärkeämpiä tehtäviä nyt näin alussa voitaisiin suorittaa.

Ensimäinen näytelmäkappale "Rautaportit" päätettiin sanoa näytsmölle 13 p. maaliskuuta. Kehotaa silloin kaikkia, sanon kaikkia, sukupuoleen ja ihon väriin katsomatta, saapumaan katsomaan tuota kappaletta, sillä se on täydellisesti meikäläinen työväennäytelmä.

Uusina jäseninä osastoon yhtyivät Selma ja Gust Nukala. Tervetuloa mailman vallankumousarmeijaan!

Sitte yksi asia, josta tekisi mieleni hiukan pakista. Edellisessä osaston kokouksessa valittiin komitea, täällä toimivan Workers kluhin kokoukseen (Workers klubi on paikallisen taloudellisen järjestön kluhi) evästyksellä, että jos olisi mahdollista viettää Vapunpäivänä näiden molempain paikallisten seurain yhteiset Vappujuhlat Karjalan kommunin hyväksi. Mutta nyt kun meidän komitea toi raportin, toi se sellaisen, että yhteisistä Vappujuhlista ei tule mitään. He, toisin ajattelevat työläiset, olivat tuumineet, että täällä on kylliksi i. w. w:läisiä vankiloissa ja että heidän velvollisuutensa on niille kerätä rahaa. No niin, eriävät mielipiteet, minkäpäs sille voi. Nyt kun ei voida pitää Vappujuhlia yhdessä, niin osasto päätti kuitenkin pitää jonkinlaisen iltamatilaisuuden Karjalan kommuunin hyväksi Vapun tienoissa yksinään, joko ennen tai jälkeen, varmaa päätöstä ei vielä tehty, koska se pidetään, mutta kuitenkin me sellainen pidetään. Päätettiin sitte olla pitämättä Vapunpäivänä tai sen aattona siksi, että emme halua lefkiä Junulaa ja Tanulaa toisin ajattelevien työläisten kanssa. Se on meille sama, koska hommaamme tuon iltaman; annettakoon heidän toimia Vappuna. Kehoitan kaikkia tovereita menemään Vappujuhlin haalille, vaikka ei siellä silloin osastona toimitakaan. Me emme halua rakentaa riitaa työläisten kesken, sillä työläisten pitää tuntea toverina toisin ajattelevakin työläinen.

Kyllähän niitä tosin on tällä mantereella meidän poikia ristikkojen takana tarpeeksi monta, joita pitäisi auttaa sieltä pois, mutta meidän periaatteellinen mielipiteemme on se, ettei maksa välvaa koota rahaa tämän maan lakimiehille, sillä yksikertainen tosiasia on, että kun keran kapitalistimahti on meidän parhaat pojat linnaan pannut, niin se ne siellä pitää myöskin niin kauan kuin tämä järjestelmä seisoo. Se pitää ne siellä siksi, että koko valtiolaitos on sen luokan palveluksessa, vieläpä ne loijaritkin, joille me olemme jo, ja vieläkin tulemme keräämään tahannet toistensa jälkeen, luokkavanki-toveriemme pelastukseksi. Minä ainakin pidän sitä tuulen hapuilemi-